



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ  
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ  
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΜΑΪΟΥ 2008

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού  
Εφημερίου Ί.Ν. Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Γλυκών Νερών

4 Μαΐου 2008, ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

Η του Αποστόλου Θωμά σωτήριοις όμολογία (Ίωάν. 20, 19-31)

*«Σινέτισον ημάς Κύριε ως τον Θωμάν βοᾶν σοι· Ὁ Κύριός μου & ὁ Θεός μου, δόξα σοι».*

*(Δοξαστ. Αποστίχων Μ. Εσπερινού Σαββάτου, Κυριακή Αντίπασχα, του Θωμά).*

Αδελφοί, Χριστός Ανέστη! Ὁ νικητής του Ἄδη & του θανάτου, κρατώντας τὰ κλειδιά ἀπὸ τις πύλες του, μετὰ τὴν Ανάστασή Του μεταβάλλει τὸν Ἄδη σὲ παράδεισο καὶ τὴν γῆ σὲ οὐρανὸ καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν ἔρχεται νὰ ἐμφανισθῆ πρὸς τοὺς μαθητὲς Του.

«Οὔσης, λοιπόν, ὀψίας τῆ ἡμέρα ἐκείνη τῆ μιᾶ τῶν Σαββάτων & τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς & ἔστη εἰς τὸ μέσον & λέγει αὐτοῖς, εἰρήνη ὑμῖν». Ἐμφανίζεται τὴν ἴδια ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεώς Του στοὺς φοβισμένους μαθητὲς Του «χαροποιῶν αὐτούς», χαρίζοντάς Τους «ἀφοβία & εἰρήνη».

Κεντρικὸ πρόσωπο τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς πού ἀκούσαμε σήμερα εἶναι ὁ Θωμάς, γι' αὐτὸ & ἡ σημερινὴ Κυριακὴ μᾶς εἶναι γνωστὴ ὡς Κυριακὴ τοῦ Θωμά. Ὁ Θωμάς εἶναι ὁ μαθητὴς ὁ ὅποιος «οἰκονομικῶς» δὲν ἦταν μετὰ τῶν μαθητῶν, «ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς». Ὅταν ἐπέστρεψε στὴ συντροφιά τῶν Ἀποστόλων, οἱ λοιποὶ τοῦ ἀνήγγειλαν περιχαρεῖς τὸ γεγονός τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀναστημένου Διδασκάλου. Αὐτὸς ὅμως ἀρνεῖται νὰ πιστέψῃ· «Ἐὰν μὴ ἴδω ... οὐ μὴ πιστεύσω».

Δὲν πείθεται ἅπ' ὅσες λεπτομέρειες διηγοῦνται οἱ ἄλλοι μαθητὲς. Ἐπιμένει στὴν ἄρνησή του, ζητεῖ ἀποδείξεις. Ζητεῖ νὰ δῆ ὅ,τι εἶδαν & οἱ ἄλλοι. Ζητεῖ ἀκόμα & νὰ ψηλαφήσῃ τὸν Κύριο. Καλοπροαίρετη εἶναι ἡ ἀπιστία του. Δὲν εἶναι ὁ Θωμάς ἀπ' αὐτοὺς πού δὲν θέλουν νὰ πιστέψουν. Εἶναι ἄπιστος, γιατί ὁ νοῦς του δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ παραδεχθῆ τὸ θαῦμα. Προσδοκᾷ μία νέα ἐπανεμφάνιση τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ὁ Χριστὸς ἱκανοποιεῖ τὴν προσδοκία του. Ἐπανεμφανίζεται σήμερα & μπροστὰ στοὺς λοιποὺς μαθητὲς καλεῖ τὸν Θωμά νὰ τὸν ψηλαφήσῃ. Ὅμως αὐτὸς δὲν τολμᾷ. Πιστεύει, βεβαιώνεται & ἀναφωνεῖ «ὁ Κύριός μου & ὁ Θεός μου». Μιὰ πρωτότυπη ἀπιστία πού ὀδήγησε «στὴν σωτήριοις όμολογία».

«Ὁ Θωμᾶς, ἀδελφοί μου, δὲν ἀπορρίφθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο. Ἐπομένως, τὸ νὰ ζητᾷ κάποιος ἀποδείξεις τὸ ἐγκρίνει ὁ Θεός. Καὶ ἐπειδὴ ἀμέσως τὸν ὁμολόγησε Κύριο & Θεό του, ὁ Ἰησοῦς τὸν δέχεται & τὸν εὐλογεῖ. Προσθέτει ὅμως ὅτι θᾶναι ἀκόμα πιὸ μακάριοι ὅσοι πίστεψαν πράγματα πὸν δὲν εἶδαν» (Ἀρχιμ. Τιμόθεος Κιλίφης, Τὰ 4 Εὐαγγέλια Κείμενο-Μετάφραση-Σχόλια, σ. 690). «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες & πιστεύσαντες», ἀφοῦ «πίστις ἐστὶ ἐπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων» (Ἐβρ. 11-1).

Ἀδελφοί μου, ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς, γιὰ νὰ πιστέψῃ στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ζήτησε νὰ δῆ, νὰ ψηλαφήσῃ & νὰ ἀποκτήσῃ αἰσθητὴ γνώση τοῦ Θεοῦ. Ὅμως ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἐμπειρία τῶν αἰσθήσεων ἀλλὰ ἐσωτερικὴ πληροφορία, ἐσωτερικὴ κοινωνία μὲ τὸν Χριστό, πὸν διοχετεύεται & στὸ σῶμα. Ἡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ εἶναι μία ἀπόδειξη ἀλλὰ & ὑπόδειξη, γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν φυλακὴ τῆς δυσπιστίας & ἀμφιβολίας μας. Ἡ τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία «τὴν κοσμοσώτειρα τοῦ Θεανθρώπου Ἐγερσιν πιστοῦται» καὶ ὁ Θωμᾶς τῆ ὁράσει τῶν χειρῶν & τῆς πλευρᾶς «Θεὸν ὡμολόγησε τὸν Κυρίον» (ἀπὸ τὴν Ὑμνολογία τῆς Ἑορτῆς).

Ἀγαπητοὶ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος «οὐ κατέλιπεν βυθιζόμενον βυθῶ ἀπιστίας τὸν Θωμᾶν παλάμας προτείνας εἰς ἔρευναν» (ἀπὸ τὴν Ὑμνολογία τῆς Ἑορτῆς).

Αὐτὸν ἄς παρακαλέσουμε νὰ μᾶς φωτίσῃ, ἀφοῦ μὲ τὴν Ἀνάστασή Του «πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε & γῆ & τὰ καταχθόνια» & ἄς μᾶς συνεντίσῃ, ὥστε ὡς ὁ Θωμᾶς νὰ ὁμολογοῦμε· «ὁ Κύριός μου & ὁ Θεός μου»· δόξα σοι.

Χριστὸς Ἀνέστη !

**11 Μαΐου 2008, ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ**  
**Τῶν Ἁγίων Μυροφόρων Γυναικῶν κ.λπ., (Μάρκ. 15,43- 16,8)**

*«Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια·  
Χριστός δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος·  
Ἀλλὰ κραυγᾶσατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος»  
(Ἀπὸ τὴν Ὑμνολογία τῆς Ἑορτῆς)*

Στὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, ἀγαπητοί μου, γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἐπίσκεψη τῶν Μυροφόρων γυναικῶν «λίαν πρῶι τῆς μιᾶς Σαββάτων» στὸ μνημεῖο, ὅπου συναντήθηκαν μὲ τὸν Ἄγγελο & ἄκουσαν τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα «ἠγέρθη οὐκ ἔστιν ὧδε». Δικαιολογημένα ὁ ὕμνωδὸς σχολιάζει· «φύσις ἀσθενῆς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησε». Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες ὄχι μόνον ἀξιώθηκαν τῆς ἀγγελικῆς ὀπτασίας & πληροφορήθηκαν πρῶτες τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἀξιώθηκαν πρῶτες νὰ δοῦν τὸν Ἀναστάντα. Γι' αὐτὸ σήμερα, Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων, τιμᾶται ἡ γυναικεῖα φύση & γενικὰ ὅλη ἡ ἀνθρώπινη φύση. Ἀλλὰ συγχρόνως τιμᾶται & ἡ ἀρετὴ τῆς ἀνδρείας. Οἱ μυροφόρες γυναῖκες οὔτε τὰ ὄπλα τῶν στρατιωτῶν «τῆς κουστωδίας» φοβήθηκαν οὔτε τὴν ἔχθρα τῶν Ἰουδαίων ὑπολόγισαν οὔτε ἡ νύχτα τὶς ἀποθάρρυνε. Ἦλθαν στὸ μνημεῖο, γιὰ νὰ προσφέρουν ἀρώματα στὸ Χριστὸ & μύρα γιὰ τὴν ταφὴ Του. Ἡ ἀνδρεία τοὺς ὑπῆρξε ἀξιοπρόσεχτη καὶ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γίνῃ ἀξιομίμητη. Οἱ Πατέρες μᾶς πληροφοροῦν ὅτι, γιὰ νὰ συναντηθοῦμε μὲ τὸν Ἀναστάντα Κύριον, πρέπει νὰ καλλιιεργήσουμε τὶς πιὸ μεγάλες ἀρετές· φρόνησι, σωφροσύνη, ἀνδρεία & δικαιοσύνη. Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου & ἡ Σαλώμη τὸν Τάφον τοῦ Κυρίου «κατέλαβον» & ἔλαβαν τὸν μισθὸ τῆς φιλοθεΐας τοὺς & τὴν ἀμοιβὴ τῆς ἀνδρείας τοὺς, ὅταν ἄκουσαν ἀπὸ τὸν Ἄγγελο «ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ Μνήματος».

«Ἐρραναν μύρα μετὰ δακρῶν τὸ μνήμα τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν ἐν τῷ λέγειν Ἀνέστη ὁ Κύριος» (ἀπὸ τὴν Ὑμνολογία τῆς Ἑορτῆς). Ὁ φόβος μεταβλήθηκε σὲ ἐλπίδα. Ἡ λύπη σὲ χαρὰ, ὁ λίθος ἀποκυλίσθηκε, ὁ τάφος κενώθηκε, ὁ θνητὸς ἄνθρωπος ἐγίνε ἀθάνατος. Ὁ ἄδης θρηνεῖ, ὁ θάνατος νεκρώθηκε. Οἱ μυροφόρες γυναῖκες, οἱ ἅγιες αὐτὲς ὑπάρξεις, γίνονται οἱ πρῶτες εὐαγγελίστριες· οἱ πρωτοαπόστολοι & πρωτοκήρυκες τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ· ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανεν & Ἀνέστη χαρισάμενος τὴν Ἀνάστασιν.

Ἀδελφοί μου, ὁ ἄγγελος εἶπε σὺς Μυροφόρες. Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· μὴ φοβᾶσθε· μὴ τρέμετε· ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι ἐσεῖς δὲν ἔχετε τὴν καρδιὰ τοῦ Πιλάτου ἢ τοῦ Ἄννα & Καϊάφα· ξέρω πῶς δὲν ἔχετε τὴν καρδιὰ τοῦ Ἰούδα· ξέρω ὅτι μὲ θάρρος & αὐταπάρνησι ἀνεβήκατε ἐδῶ. Ξέρω ὅτι ἀναζητεῖτε ὄχι ἐπίγεια πράγματα ἀλλὰ Ἰησοῦν Χριστὸν & τοῦτον Ἐσταυρωμένον. Λοιπὸν σᾶς πληροφορῶ ὅτι «ἠγέρθη οὐκ ἔστιν ὧδε, ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν Αὐτόν».

Αδελφοί, ἡ γενναιότητα δὲν κάνει διάκριση φύλων. Ὄταν ὁ Χριστὸς ἐμπνέη, ἄντρες & γυναῖκες μεταδίδουν θριαμβικὰ σαλπίσματα νίκης & δόξας. Οἱ ἄνδρες ἄς ἀτενίσουν τὸν εὐσχήμονα βουλευτὴ Ἰωσήφ. Οἱ γυναῖκες ἄς ἀτενίσουν τὶς ὑπέροχες ἡρωίδες & Μυροφόρες τοῦ Χριστοῦ. Ἄνδρες & γυναῖκες, νέοι & νέες ἄς ἐμπνευσθοῦν ἀπὸ τὸ ἀπαράμιλλο παράδειγμα & τὴν γενναιοψυχία τῶν ἀγγελόμορφων τούτων ψυχῶν. Ἀτενίζοντας τὸν Ἀναστημένο Κύριό μας προχωροῦμε μπροστὰ ἀτρόμητοι & γενναῖοι & πανηγυρίζουμε διακηρύσσοντας: «Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη» !



**18 Μαΐου 2008, Δ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ**  
**Μνεία τῆς τοῦ παραλύτου θεραπείας, (Ἰωάν. 5, 1-15)**

Ἀδελφοί μου, «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω» βροντοφωνάζει ὁ ἄνθρωπος ὁ παραλυτικός, ὁ πρωταγωνιστής στὴν σημερινή εὐαγγελική περικοπή πού ἀκούσαμε. Καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ πικρὸ παράπονο τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸν συνάνθρωπό του. Ἀποτελεῖ τὴν κραυγὴ τῆς ἀπογνώσεως τοῦ πάσχοντος, τοῦ θλιβομένου, τοῦ περιφρονημένου, τοῦ ἀδυνάτου, τοῦ ξένου, τοῦ ἀρρώστου συνανθρώπου μας & στὴν ἐποχὴ μας.

Ὁ παράλυτος ζητεῖ συναντιλήπτορα τῆς ἀνάγκης του, τῆς ἀσθενείας του βοηθό, σύντροφο & συνοδοιπόρο στὴν πορεία του γιὰ τὴν ἴαση. Τὰ τριάντα ὀχτῶ χρόνια τῆς ἀσθενείας του εἶναι μία μακρὰ περίοδος τραγικῆς θλίψεως & ὀδύνης. Βέβαια στὴν Κολυμβήθρα «κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων», πού καὶ αὐτοὶ περίμεναν τὴν κάθοδο τοῦ ἀγγέλου, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τους. Ἀλλὰ αὐτὸς βίωνε τὴν δική του πικρὴ ἐμπειρία. Ὅμως «Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα... & ἰδὼν ὁ Κύριος χρονοιοῦντα ἄνθρωπον λέγει πρὸς αὐτόν· διὰ σὲ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σὲ σάρκα περιβέβλημαι & λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρὸν σου τὸν κράββατον & περιπάτει» (ἀπὸ τὴν Ὑμνολογία τῆς Ἑορτῆς).

Ὁ «Μεγάλης Βουλῆς ἄγγελος», θεράπευσε τὸν κατάκοιτο πού ὑπέφερε τριάντα ὀχτῶ χρόνια. Τότε πού δὲν εἶχε ἄνθρωπο, ἦλθε ὁ Θεάνθρωπος. Τότε πού δὲν μποροῦσε νὰ μπη στὴν κολυμβήθρα μετὰ τὴν κάθοδο τοῦ ἀγγέλου & τὴν «ταραχὴ τοῦ ὕδατος» συναντήθηκε μὲ τὸν Κύριο τῶν ἀγγέλων. Καὶ ὁ Κύριος τὸν ἄμειψε γιὰ τὴν ὑπομονή & τὴν ἐλπίδα του. Ἀλήθεια πόση πίστη & δύναμη ψυχῆς χρειάζεται, γιὰ νὰ μείνη ἐκεῖ τόσα πολλὰ χρόνια! Τὸ κρεβάτι του εἶχε γίνει τύμβος & τάφος· εἶχεν «ἰατροῖς καταναλώσει τὸν ἅπαντα βίον του & ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἠξιώθη»· καὶ τώρα ἀκούει «ἄρὸν σου τὸν κράββατον & περιπάτει». Ὅταν, ἀγαπητοί μου, οἱ συνάνθρωποί μας δὲν πλησιάζουν νὰ μᾶς βοηθήσουν, ὅταν τὰ πάντα γύρω μας εἶναι ἔρημα, ἄφιλα, ἄδικα, σκληρά, ἀπάνθρωπα τότε καταφθάνει ὁ Θεάνθρωπος, γιὰ νὰ παρηγορήσῃ, γιατρεύσῃ & συντροφεύσῃ· καὶ τότε ἂς θυμηθοῦμε τὸν ποιητή: «Ὅταν εἶσαι σὺ κοντά μου, πές μου τί νὰ φοβηθῶ».

«Ἄρὸν σου τὸ κράββατον & περιπάτει» εἶπε ὁ Χριστὸς πρὸς τὸν παράλυτο & ἀμέσως τὰ παράλυτα νεῦρα & τὰ ἀχρηστευμένα γόνατα ἰσχυσαν, ἐνδυναμώθηκαν & τὸ σῶμα ἠγέρθη, ὁ ἴδιος δὲ εὐθυτενής, εὐκίνητος, πλήρης ζωῆς & χάριτος, κουβαλῶντας τὸ κρεβάτι του περπατάει.

Περπατάει & κατευθύνει τὰ πόδια του μὲ σταθερὸ βῆμα, ὄχι πλέον στοὺς δρόμους ποὺ ἤξερε & συνήθως περπατοῦσε. Ὅχι· γιατί αὐτοὶ οἱ δρόμοι τὸν ἔκαμαν παράλυτο & τὸν κράτησαν τριάντα ὀχτῶ ὀλόκληρα χρόνια νεκρὸ & ἄταφο.

Τώρα, ἀδελφοί, χαράσσει νέους δρόμους & ἀνοίγεται σὲ δρόμους χάριτος & ζωῆς & υἰείας, γιατί ὑπακούει στὸν Χριστὸ ποὺ τοῦ εἶπε· «ἴδε υἰείης γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἴνα μὴ χειρόν τί σοι γένηται» καὶ ἀφήνει νὰ ἐννοηθῆ ὅτι ἡ προσωπικὴ ἀμαρτία ἔχει συνέπεια τὴν παραλυσία.

«Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἀμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα» ψάλλουμε. Βαθύτατη εἶναι ἡ σχέση ἀμαρτίας & σωματικῆς & ψυχικῆς ἀσθενείας. Γι' αὐτὸ & ὁ Θεὸς πρὶν θεραπείῃ ἕνα ἀμαρτωλὸ μὲ τὴν μετάνοια, ταράσσει τὴν συνείδησή του μὲ τὶς τύψεις & ὕστερα προσφέρει τὴν ἴαση & τὴν λύτρωση. Ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος σχολιάζει· «ἔγειρε, στρέψον τὴν καρδίαν σου πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὸν Θεόν, ἀγάπησε τὸν συνάνθρωπόν σου, περίπτυσον τὸν πλησίον σου & ἀγωνίζου κατὰ τῆς ἀμαρτίας & τῶν παθῶν σου».

Ἀδελφοί, Βηθεσδᾶ σημαίνει «σπίτι ἐλέους»· καὶ σπίτι ἐλέους, Βηθεσδᾶ σήμερα εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας· οἶκος χάριτος, ἐλέους, ψυχικῆς υἰείας & σωτηρίας. Ἐδῶ μᾶς περιμένει ὁ Χριστός, ὅπου μὲ τὰ νάματα τῆς Χάριτος Του & διὰ τῶν μυστηρίων Του θὰ μᾶς ἀπολύσει, θὰ μᾶς καθάρῃ, θὰ μᾶς χαριτώσει, θὰ μᾶς δικαιώσῃ & θὰ μᾶς καταστήσῃ υἰεῖς & καθαρούς. Ἄς προσέλθουμε πρὸς Αὐτόν, ὁ ὁποῖος μᾶς ὑπόσχεται τὴν πλήρη κάθαρση & τὴν ψυχικὴ & σωματικὴ υἰεία ὁμολογοῦντες ὅτι·

Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν

Ἀληθῶς ἀνέστη.

**25 Μαΐου 2008, Ε' ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ**  
**«Η τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτή, (Ιωάν. 4, 5-42)»**

Κατὰ τὴν Ε' Κυριακὴ τῆς περιόδου ποὺ διανύουμε, δηλ. τοῦ Πεντηκοσταρίου, ἀδελφοί μου, στὴν Ἐκκλησία μας διαβάζεται ἡ περικοπὴ τῆς Σαμαρείτιδος, ποὺ εἶναι & αὐτὴ ἀπὸ τὶς πλέον περιφημες περικοπές τῆς Καινῆς Διαθήκης, γιατί ὡς ἀπόφθεγμα διακηρύσσονται ὑψιστες ἀλήθειες τῆς Χριστιανικῆς πίστεως.

«Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι & ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν». Ὁ Θεὸς & ὅλη ἡ ἀλήθεια περὶ Θεοῦ δὲν εἶναι μία ἀνακάλυψη τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἀποκάλυψη τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ σὲ ὅσους εἶναι ἄξιοι αὐτῆς τῆς ἀποκαλύψεως. Ὁ Θεὸς ἀποκαλυπτόμενος στὸν ἄνθρωπο τοῦ χαρίζει τὴν γνώση & αὐτὴ ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν σωτηρία. Στὴ Σαμαρείτιδα ὁ Κύριος ἀποκάλυψε τὸν ἑαυτό Του & αὐτὸ εἶχε ὡς συνέπεια τὴ σωτηρία τῆς. Ὁ Χριστὸς ἀποκαλυπτόμενος στὸ «φρέαρ τοῦ Ἰακώβ» ὁμολογεῖται πρῶτον «Ἰουδαῖος», ἔπειτα «Κύριος», μὲ τὴν ἔννοια τοῦ ἀξιοσέβαστου προσώπου, κατόπιν «μείζων τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ», ἔπειτα «Προφήτης», ὕστερα «Μεσσίας Χριστὸς» καὶ τέλος «ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου». Στὴν συζήτηση ποὺ ἔχει ὁ Χριστὸς μὲ τὴν Σαμαρείτιδα γυναῖκα τῆς ἀποκαλύπτει τὸν τρόπο τῆς ἀληθινῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα & ἐκεῖνοι ποὺ τὸν προσκυνοῦν πρέπει νὰ τὸν προσκυνοῦν «ἐν πνεύματι & ἀληθείᾳ». Ὁ Θεὸς γνωρίζεται & προσκυνεῖται ἐν Χριστῷ ποὺ εἶναι ἡ Ἀλήθεια & ἐν ἀγίῳ Πνεύματι, ποὺ εἶναι τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας & πέμπεται ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ.

Ἀδελφοί μου, ὁ λόγος τοῦ Κυρίου στὴν Σαμαρείτιδα εἶναι ἡ πλέον πνευματικὴ διακήρυξη & ὁ πιὸ ὑπέροχος ὀρισμὸς τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ: «Ἔρχεται ὥρα & νῦν ἐστὶ, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι & ἀληθείᾳ. Καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν». Ἡ λατρεία πρὸς Αὐτόν, τότε μόνον εἶναι δεκτὴ & εὐάρεστη, ὅταν εἶναι εὐλικρινὴς ἐκδήλωση τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου, ὅταν ἐκφράζη πνεῦμα ἀληθινῆς θεογνωσίας & μιὰ ἄγια, φλογερὴ τῆς ψυχῆς ἀφοσίωση· ὅταν μιᾶ τὸ πνεῦμα μας στὸ Πνεῦμα, ὅταν συνομιλῇ ὁ μικρὸς μὲ τὸν Μεγάλον, ὅταν μιᾶ ὁ ἔσω ἄνθρωπος, καὶ ἄς μὴ κινεῖται ἡ γλῶσσα, «καὶ σιωπῶντων ἀκούει ὁ Θεός».

Ἡ ἀληθινὴ λατρεία δὲν κολλάει στοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους, στὶς μορφές τοῦ τόπου ἢ τοῦ χρόνου. Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ δὲν ξέρει ἀπὸ Μητροπολιτικούς ναοὺς ἢ παρεκκλήσια, δὲν περιορίζεται σὲ εἰδικές ἡμέρες ἢ ὥρες. Δὲν θὰ μᾶς ρωτήσῃ ὁ Θεὸς πότε προσευχηθήκαμε, ἀλλὰ πῶς προσευχηθήκαμε. Δὲν θὰ μᾶς ρωτήσῃ ποῦ προσευχηθήκαμε, ἀλλὰ ἂν τὸν ἀγαπήσαμε & χωρὶς ὑποκρισίας, προλήψεις, δεισιδαιμονίες «ἐν πνεύματι & ἀληθείᾳ» τὸν προσκυνήσαμε. Ἀληθινὴ λατρεία & θυσία γιὰ τὸν Θεό; Εἶναι «πνεῦμα συντετριμμένον».

Ἐχουν διαπιστωθῆ οἱ ἀποκλίσεις & οἱ ἐκτροπές μας ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ & σωστὴ προσκύνηση τοῦ Θεοῦ & εἶναι ἐπίκαιρος ὁ Προφήτης Ἡσαΐας (Κέφ. 29,13), λέγοντας «ἐγγί-  
ζει μοι ὁ λαὸς οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἡ δὲ καρδία  
αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ».

Καὶ προσθέτει ὁ ὑμνωδός: «Τὴν ὑμνωδίαν ἐνεργῶν συνελήφθην τὴν ἁμαρτίαν  
ἐκτελῶν. Διὰ μὲν τῆς γλώσσης ἄσματα φθεγγόμενος, διὰ δὲ τῶν λογισμῶν ἄτοπα λογιζό-  
μενος» καὶ ἀκόμα: Ἐνῶ «κέκτημαι πάντα ὅσα μισεῖ ὁ Θεὸς σάρκα & πνεῦμα & νοῦν μολύ-  
νας ἀθεμίτοις & αἰσχροῖς λόγοις & ἔργοις & γλώσση κατακρίνω τοὺς ἁμαρτάνοντας, αὐτὸς  
τὰ χεῖρῶ ἐργάζομαι (Δοξ. Ἑσπερινοῦ 29ης Νοεμ.).

Ἀγαπητοὶ ἀκροατές, «Καὶ νῦν ἐστίν». «Ἰδρύεται ἡ πνευματικὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ &  
πολιτεὶς τῆς θα εἶναι ὅσοι σὲ ὅλο τὸν κόσμον λατρεύουν τὸν Θεὸ ἐν πνεύματι & ἀληθείᾳ· ὄχι  
ὕλικά ἀλλὰ πνευματικά, ὑμνολογοῦν πανταχοῦ παρόντα Θεό. Πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργου-  
μένη. Πνευματικοὶ πρέπει νὰ γίνουμε καὶ «ἄσώματοι, σὰν τοὺς ἀγγέλους, καὶ νὰ προσφέ-  
ρουμε λατρεία διὰ τοῦ ἄσωμάτου μέρους τοῦ ἑαυτοῦ μας τουτέστιν διὰ τῆς ψυχῆς & τῆς τοῦ  
νοῦ καθαρότητος». Ὁ Θεὸς εἶναι ἀσύλληπτος & ἀνάλογη πρέπει νὰ εἶναι & ἡ λατρεία Του.  
Ὁ Θεὸς εἶναι πατέρας ὅλων & σώζει ὅλους διὰ τοῦ Μεσσίου. Ὁ Μεσσίας εἶναι ὁ Χριστός.  
Μόνον δι' Αὐτοῦ μπορεῖ κάποιος νὰ ὀδηγηθῆ σὲ θεογνωσία & σὲ ἀπολύτως ὀρθὴ λατρεία &  
στή σωτηρία.

«Ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός» διεκήρυξε ὅτι εἶναι τὸ «ὔδωρ τὸ ζῶν». Αὐτὸ  
ἔκτοτε ὑπάρχει στὴν ἐπὶ γῆς Ἐκκλησία Του. Ἐχουμε καθῆκον νὰ τὸ γευόμαστε· «Δεῦτε &  
ἀρρύσασθε», γιὰ νὰ γίνουμε ἀληθινοὶ προσκυνητές, κατοικητήρια τῆς Ἁγίας Τριάδος &  
βλέποντάς μας οἱ πάντες νὰ «καταθέτουν τὴν μαρτυρία»· « Ὄντως ἠγέρθη ὁ Κύριος».